

Silvano Prodan

KAKO MAJHEN
JE SVET

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

Silvano Prodan
KAKO MAJHEN JE SVET

Jezikovni pregled:
Alferija Bržan

Izdalo in založilo:
Založništvo Jutro, Jutro d.o.o., Ljubljana

Za založbo:
Stane Kodrič

Prelom in oprema:
Jurij Koščak

© Avtor in Založništvo Jutro –
Vse pravice pridržane

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-94

PRODAN, Silvan

Kako majhen je svet / Silvano Prodan. - Ljubljana :
Jutro, 2012

ISBN 978-961-6746-63-2
263844864

*Knjigo posvečam
stoletnici moje mame,
ki je imela enako rada vse tri otroke,
ne glede
na značajske razlike med njimi.*

Avtorjev predgovor

Prihod gospoda Draga Pinesa v pisarno Urbanistične inšpekcije na Trgu Brolo v Kopru sredi marca 1994. leta je spadal med običajna zaslišanja prijaviteljev nedovoljenih gradenj.

Obisk pri dvaindevetdesetletni Štefaniji Pines v Buenos Airesu oktobra 1998. leta mi je odkril ne samo, da je Drago Pines, po domače Karlo, iz Kopra, njen štirinajst let mlajši brat, temveč tudi, da so Pinesi doma iz Dobrovice, le deset minut hoje oddaljenega zaselka od Racarov, kjer je bila poročena Josipa, sestra mojega očeta, po domače Bepa, ki sta jo oba Pinesa dobro poznala.

Spoznanje bratov Pines na nasprotnih koncih zemeljske oble je prvenstveno botrovalo skupnemu naslovu pričujočih sestavkov, ki povezujejo doživetja in nepopolne subjektivne spomine od prihoda nemške vojske v Sveto Lucijo, oktobra 1943. leta, preko udarniške in zadrugiške evforije po osvoboditvi, zagledanostjo v geografijo na predavanjih profesorja Meula, slovesa od bratrancev po Londonskem sporazumu 1955. leta, posredne vrnitve k nogometu do delovnega sodelovanja z vedno odkritim prijateljem.

Zahvalo za posredovane podatke in fotografije sem dolžan sošolcu Sergiu Poropatu iz Ovade v Italiji, vdovi bratranca Arduina Bianchi Gardina iz Trsta, sestri sodelavca Borisa Martini Fujan – Šebenik iz Lucije, Karlu Pinesu iz Kopra in Liliani Prodan, pravnukinji Štefanije Pines iz Buenos Airesa.

Zasedba 1943. leta

Sedemindvajsetletna Santina (Slika 1) je počasi stopala po strmi poti mimo hiše Nazarja Jakomina. Triletnega sina Sergia je izmenično držala za rokico ali ga vzela v naročje. Ko je prišla do lepe belo pobarvane hiše tašče Ivane Poropat, je zagledala svakinjo Roso, ki je pobirala posteljnino z oken spalnic v prvem nadstropju (Slika 2). Vsi trije svaki so pridno okopavali krompir.

Na zahodni steni kuhinje je pravokotna odprtina vodila v nišo z ognjiščem, nad katerim je visela napa z odprtino za odvod dima v dimnik. San-

1. Santina Kaligarič, vdova Poropat

sopotnikoma razlagal značilnosti krajev, kjer se je ekspresni vlak ustavljal, zlasti Benetk, Padove, Vicenze, Verone in Brescie.

V Milanu so prestopili na vlak za Genovo, kjer so ponovno zamenjali vlak, ki je bil na lokalni progi veliko manj ugleden. Vseeno jih je točno po urniku še pred mrakom pripeljal v Ovado. Postaja je bila skromnejša od tržaške, toda prijazna in izredno čista.

Pred postajo je potnike iz Trsta čakal Luigiev sosed s kombiniranim vozom, pred katerim sta bila vprežena dva močna rjava konja. Luigi je kovčka dvignil na voz, Santini in Sergiu pomagal, da sta sedla na klop za vodnikom, sam pa prisedel k sosеду, ki je nato pognal konja proti domu. Med vožnjo je Luigi spoznal soseda z bodočo soprogo in posinolvjencem Sergiom.

Naslednji dan po prihodu v Ovado je Luigi spremljal Sergia do tovarne betonskih gradbenih elementov, ga seznanil z lastnikom in prijateljem, ki je Sergia rad sprejel v službo, najprej kot vajenca. Sergia je delo v tovarni veselilo, tako da je hitro napredoval, najprej v kvalificiranega in nato v visoko kvalificiranega delavca. Po nekaj letih ga je lastnik postavil za preddelavca, nato za vodjo ekipe, ki je nadzorovala montažo tovarniških izdelkov na gradbiščih v državah Magreba in v Saudski Arabiji. Kot tak si je nabral dovolj beneficirane delovne dobe, da se je 1983. leta upokojil in odslej živi doma v družbi soproge Marije in hčerke Ivane (Slika 10).

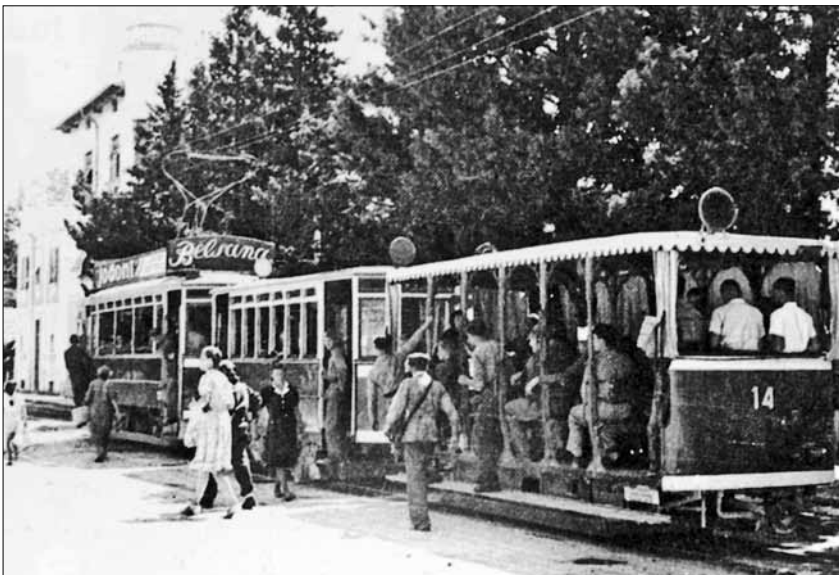
Brigadirstvo

Po zaključku šolskega leta v italijanski srednji trgovski šoli v Piranu, konec junija 1947. leta, sem sedel v odprto prikolico tramvaja (Slika 11) in se zamišljen odpeljal proti Sveti Luciji. Doma mi je oče povedal, da ga je slovenski učitelj Mirko Čok prepričal, da me bo med počitnicami pripravil na sprejemni izpit za vpis v novoustanovljeno Slovensko nižjo gimnazijo v Portorožu.

»Saj ne znam slovensko,« sem se branil.

»Nič zato, tovariš Čok te bo naučil vse, kar je potrebno,« je zaključil pogovor oče.

Priprave so se začele že naslednji teden popoldne v slovenski šoli. Pri matematičnih vajah ni bilo težav, ker sem imel dobro podlago iz italijanske šole. Povsem drugače je bilo pri slovenščini. Učitelj Čok je začel

11. Tramvaj z odprto prikolico v Portorožu

Razrednikova sporočila v prvem polletju:

Kéence je v I. konferenčni deli,
ki je trajala od 6. I. - 15. XI. 47.
dobil zelo očno iz prirodopisa.

J. Kvatni

Portorož 15. XI. 47. najp.

Kéence je kaznovan a primne
nim opominom razrednika
predi neprilimega vedenja.

J. Kvatni

Portorož 15. XI. 47. najp.

Proslav France

6

Kéence je kaznovan z ukonom
razrednika, ker proti postel

J. Kvatni

Portorož 15. XI. 47. najp.

Proslav France

7

matematiki. Takrat je bila navada, da je razrednik po zaključku vsake od šestih redovalnih konferenc seštel rede posameznega učenca, nato rang listo izobesil na stenčias. Ob zaključku prve konference me je profesorica prirodopisa ocenila z enko. Na rang listi sem pristal na enaindvajsetem mestu. Ravnatelj Danilo Golob je takoj poklical v šolo očeta, ker se ni spodobilo, da je sin predsednika krajevnega ljudskega odbora ocenjen tako nizko.

Poklicali so me v zbornico. Ravnatelj mi je pred očetom in ostalimi profesorji z lepimi besedami naštel, katere so moje prve dolžnosti. Nogo- met lahko pride na vrsto šele pozneje.

Bil sem zelen od sramu. Spregovoril nisem niti besede. V sebi sem trdno sklenil: »Ne boste me več tako ponižali.« Že naslednji mesec sem bil prvi na rang listi.

Zagledanost v nebo

Po opravljeni mali maturi, konec junija 1950. leta, sem poleg spričevala prejel za dosežen uspeh tudi debelo knjigo Otroka kapitana Granta francoskega pisatelja Julesa Verna.

Doma sem našel mamo, ki je, kljub visoki nosečnosti, spretno odcejala kuhane testenine.

Ob pogledu na debelo knjigo, ki sem jo skupaj s spričevalom odložil na mizo, je najprej prebrala pohvalo na prvi strani, ki jo je lastnoročno napisala ravnateljica in profesorica matematike Mija Velikonja.

Profesorica Velikonja je imela lepo postavo, ovalen obraz z rahlo poudarjenimi ličnicami pod očmi, nekoliko manjša usta, toda s stalno prisotnim, komaj zaznavnim, dobrohotnim nasmeškom, tudi v primerih, ko učenec ni znal rešiti enačbe in pravilno prestopati od okroglega preko oglatega do grafičnega oklepaja. V razred je prihajala vedno z velikim lesenim šestilom in dvema, ravno tako velikima, lesenima trikotnikoma, ne glede na to, če je uro pričela z geometrijo ali algebro. Vsi učenci smo je imeli zelo radi in slehernega je bilo sram, če ni znal rešiti dane naloge. Vedela je, da se zanimam za aeronavtiko. Zato je bilo samoumevno, da sem moral biti dober tudi v matematiki.

Moje zanimanje za aeronavtiko je zorelo pri urah geografije profesorja Vladimirja Meula. Poleg nazornega prikazovanja gibanja nebesnih teles, še posebej zemlje okoli svoje osi in posledično izmeničnega izpostavljanja zemeljskih pasov sončnim žarkom, je profesor Meula izžareval tako osebno karizmo, da učenci nismo upali med njegovimi urami geografije in italijanščine niti glasneje zakašljati.

Oče je pričakoval, da se bom po mali maturi vpisal v prvi letnik učiteljskega. Tako bom še naprej hodil v šolo v Portorož in ne bom dodatno obremenjeval družinskega proračuna. Sam tega nisem načrtoval. Zato sem se odpravil v Koper, kjer so mi na Vojaški upravi Jugoslovanske

Zadružništvo

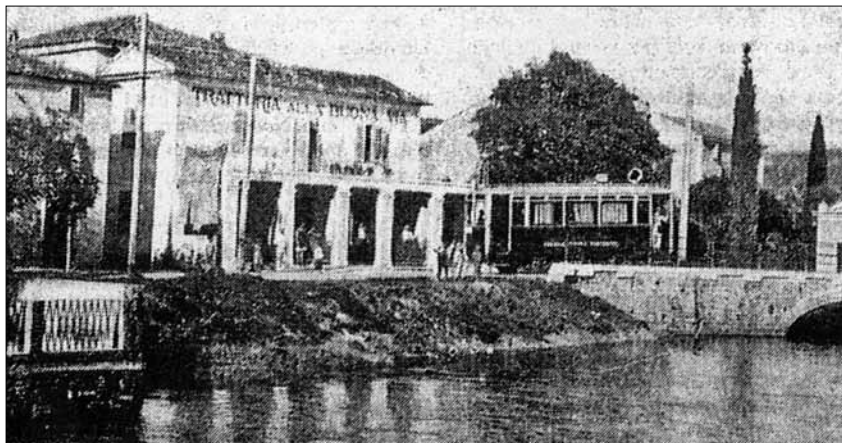
Po maši, zadnjo nedeljo oktobra 1943. leta, me je cerkovnikov sin Renato Babinello povabil, da grem z njim po starem klancu do Belega križa. Na ramo si je naložil pravkar dokončan, lastnoročno izdelan, lesen skiro. Z Belega križa sva se na skiru zapeljala po gladki asfaltirani cesti do dvorišča za portoroško cerkvijo, kjer je stanovala družina Babinello.

Pod masivnim nadstreškom, med okroglimi stebri, na desni strani cerkve, je takrat poslovala zelenjavna trgovina. po trgovini pa mizar-ska delavnica gospoda Suša. Na levi strani cerkve je bila, pod enakim nadstreškom, kolesarska delavnica in garaža gospoda Depangherja (Slika 16).

Sredi novembra 1943. leta je gospod Depangher izročil mojemu očetu prenovljeno, sivo pobarvano kolo, katerega je oče odkupil od soseda Kozloviča. Na vodoravnem nosilcu (štangi) je bila obešena trikotna rdeča zastavica z belim krogom, sredi katerega je izstopal črni kljukasti križ.

16. Pritlični paviljon v Portorožu, nad današnjim napisom Mercator je bil križ, pod njim pa vhod v staro portoroško cerkev

17. *Gostilna ob Dobri poti (Trattoria alla Buona via) v Sveti Luciji*

Desetletni deček takrat nisem razumel, da je bila zastavica očiten znak lojalnosti nemški okupacijski vojski. Zato sem bil rahlo razočaran, ko je oče doma zastavico takoj snel s kolesa.

Tudi priimka lastnika kolesarske delavnice takrat nisem povezal z njegovim avstrijskim poreklom. Takoj po koncu vojne pa me je presenetilo, da je postal gospod Depangher lastnik angleškega vojaškega tovornjaka znamke Bedford. S tovornjakom je osebno opravljal prevozniške storitve do 1948. leta, ko je tovornjak prodal Kmetijski zadrugi Sveta Lucija. Zadruga je začela delovati že nekaj mesecev po osvoboditvi, najprej kot Consorzio agricolo v majhnem prostoru desno od vhoda v gostilno Alla Buona via (Slika 17). V glavnem je prodajala ročno kmetijsko orodje. Edini zaposleni je bil Angelo Fonda, najmlajši od petih sinov najmočnejšega kmetijskega posestva v Kampolinu, znanega po nadimenu Mazzucco. Na vrhu hriba Kampolin je družina Mazzucco umno izkoriščala lasten vodni izvir za namakanje zgodnjega sadja in zelenjave, predvsem jagod, graha, paradižnika, solate in radiča.

Spomladi 1948. leta je Angelo Fonda z veliko vnemo prepričeval svoje brate, da bi se s posestvom vred vključili v kmetijsko zadrugo po vzoru sovjetskih kolhozov. Toda trmasti Macuki, ponosni na stoletno lastništvo zemlje, prigovarjanju mladega brata niso nasedli. So se pa v zadrugo vključile, s konji, vozovi in obdelovalnimi pripomočki vred, tri močne kmetijske družine. Prvi so v zadrugo vstopili Kozloviči iz Svetega Jerneja pod vodstvom najstarejšega brata Felicea. Njim je sledila družina Glavina iz Seče z avtoritativnim očetom Francem in

20. Avtobus iz nekdanjega tovornjaka FIAT

Množica je govor prekinjala z vzkliki: »Živijo Tito, Tito je naš, Trst je naš, Trsta ne damo!«

Celotno zborovanje je bilo nabito z močnim domoljubnim čustvom. Tudi po koncu govora in Titovem odhodu je množica vztrajala na svojem mestu in prepevala »Vstala Primorska«.

V naši skupini iz Lucije je prvi vstal Piero Kozlovič in pozval sovaščane, da se pomaknemo proti našemu tovornjaku, kjer sta Palmira Jeličič in Valerija Černac pripravili sendviče ter na zložljivi vrtni mizi napolnili kozarce z vinom.

Po končanem okrepčilu se je parkirišče tovornjakov in avtobusov vidno praznilo. Angelo Fonda nas je pozval, da smo se povzpeli na tovornjak. Odpeljali smo se mimo Šempetra in Branika proti Kobjilju na Krasu. Ob gozdičku je voznik tovornjak ustavil, da so lahko vztrajnejši pivci odtočili odvečno tekočino. Vožnjo smo nadaljevali mimo Dutovelj, Komna in Sežane. Razpoloženje je postajalo čedalje bolj veselo. Harmonikar je dajal takt razposajenemu petju, med katerim je prednjačila večkrat ponavljajoča se pesem La mula de Parenzo.

Po postanku v Kozini smo prispeli v Lucijo že ob mraku. Z Brunom Kodarinom sva pomagala Palmiri in Valeriji nesti izpraznjen zaboj in stekleni balon v združno skladišče ter se nato napotila proti domu.

Londonski sporazum

Zadnjo nedeljo avgusta 1937. leta mi je mama po kosilu oblekla praznično poletno majico. V torbo, ki jo je sama sešila iz obrabljene rjuhe, je stlačila obe očetovi vojaški usnjeni gamaši, ki so jih častniki nosili nad čevlji, me prijela za roko in rekla, da gremo k teti Neti v Osliče.

Teta Ana, po domače Neta, je bila mamina trinajst let starejša sestra, poročena z Antonom Prodanom, prav tako iz Pašutičev.

Štirikilometrsko razdaljo od Pašutičev do Osličev sva z mammo prehodila v dobri uri. Teta Neta in njen mož sta bila oskrbnika osnovne šole v Osličih. Stric Anton je bil tudi cenjen čevljar, ki je imel čevljarsko mizico kar v pritlični kuhinji lične enonadstropne hiše (Slika 21). Mama mu je prinesla usnjeni gamaši, iz katerih mi je sešil nove čevlje.

21. Hiša Prodanovih v Osličih

Enaka zahrbtna bolezen, ki ni prizanesla očetu 1942. in bratu 1977. leta, je bila usodna tudi za šestinšestdesetletnega Giordana 1996. leta (Slika 29).

Oba brata sta bila tudi natančna balinarja. Tako sta na številnih, tudi mednarodnih, turnirjih nabrala vsak po cel kilogram zlatih medalj.

Vrnitev k nogometu

Prvi ponedeljek v juniju 1961. leta sem na trgu v Portorožu dobil sedež v zadnji vrsti v avtobusu, ki je že navsezgodaj peljal delavce iz Pirana, da so lahko pričeli delo v tovarni Tomos v Kopru ob šesti uri. Tovarna je obnovila vrsto hiš, ki so jih zapustili meščani po podpisu londonskega sporazuma, in vanje vselila svoje delavce.

V avtobusu sem sedel na levi strani donedavnega trenerja nogometne ekipe Pirana Vladimirja Jenka. Tudi sam sem preizkusil njegov strokovni pristop, ko sem med zimskimi in poletnimi počitnicami igral za ekipo Pirana.

Vladimir Jenko se je rodil v Trstu 1913. leta. Po prvi svetovni vojni se je njegova družina preselila najprej v Sisak, nato 1929. leta v Ljubljano. 1930. leta se je družina Jenko vrnila v Trst, kjer se je Vlado izučil za električarja in igral za nogometno moštvo Ponziana. 1934. leta se je vrnil v Ljubljano in se vključil v nogometno ekipo Primorje. 1936. leta je v Ljubljani opravil izpit za nogometnega sodnika, 1954. leta pa izpit za nogometnega trenerja prvega razreda. Treniral je razna moštva v Sloveniji in na Hrvaškem. Bil je pobudnik in soustanovitelj sodniške in trenerske organizacije v Kopru ter več mandatov predsednik Nogometne podzveze Koper. Za dolgoletno požrtvovalno delo v nogometu je bil odlikovan z Redom zasluge za narod s srebrno zvezdo. Umril je v Piranu, dva meseca pred svojim šestinsedemdesetim letom, dvaindvajsetega oktobra 1989. leta (Slika 30).

Na desni strani nizkega in čokatega tovariša Jenka je sedel mlajši, droben moški, ki se mi je predstavil za Jenkovega sina. Oba sta bila zaposlena v tovarni Tomos. Ko se je avtobus spuščal z Belvederja proti Izoli, me je Jenko (tako smo ga vedno klicali) nenadoma vprašal:

»Prodan, bi bil voljan opraviti izpit za nogometnega sodnika?«

»Zakaj pa ne,« sem odgovoril. Trenirati za aktivno igranje ob službi in družini nisem mogel, čeprav sem bil redno registriran kot igralec v nogometnem klubu Sidro iz Pirana.

Nogometni navdušenci 1972. leta smo z veliko žalostjo sprejeli novico, da je Livia prizadela možganska kap, ki ga je priklenila na invalidski voziček. Soproga Bosiljka ga je vsako nedeljo pripeljala na rob nogometnega igrišča, da je lahko spremljal igro svojih nekdanjih varovancev. Pred drugo usodno kapjo 1973. leta je Milan Livio še utegnil predlagati mojo malenkost za bronasto značko Zveze nogometnih sodnikov Slovenije za moje desetletno delo v sodniški organizaciji (Sliki 33 in 34).

Zgledno sodelovanje

Konec marca 1964. leta je na delovnem sestanku pri načelniku za gospodarstvo Občine Koper Stanku Funi sedela tudi mlajša plavolasa gospa, ki je suvereno analizirala možnosti novih investicij v turistične objekte na področju Ankarana. Po sestanku se mi je predstavila za Olgo Šebenik in mi ponudila vso potrebno pomoč pri sestavljanju investicijskih programov. Vprašala me je tudi, če me lahko seznanijo s svojim možem Borisom, ki je prav takrat ubranil svojo diplomsko nalogo na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani.

Že ob prvem srečanju z dve leti mlajšim Borisom Šebenikom sem v njem zaznal sodelavca, ki me ne bo nikoli pustil na cedilu in ne bo nikoli rovaril za mojim hrbtom. Nasprotno, modro mi bo svetoval in me podprl pri vseh pametnih odločitvah. Zato sva se tudi takoj dogovorila za sklenitev delovnega razmerja za nedoločen čas.

Najino ustvarjalno sodelovanje se je pokazalo zlasti pri pripravi Urbanističnega programa obalnih občin in Študije za akumulacijsko hidroelektrarno Trnovo na Soči. Po značaju je bil Boris Šebenik moje pravo nasprotje. Umirjen, lahko bi rekel flegmatičen, vedno pripravljen na pozitivno šalo, družaben in pomirjujoč, še posebej pri sprostitvi ob taroku ali pokru.

Že ob prvi skupni službeni poti v Ljubljano me je povabil k svojim staršem na Vidovdansko 8. Borisov oče, pleskarski mojster Blaž, je kupil predvojno razpadajočo hiralnico 1942. leta. Povojna ljudska oblast ga je obtožila vojnega dobičkarstva. Zato je moral hišo ponovno plačati in jo v celoti obnoviti. Iz Trnovega se je vanjo preselil z družino 1947. leta (Slika 35).

Štiriintridesetletni Blaž Šebenik je v novem domovanju prizadevno nadaljeval v Ljubljani cenjeno družinsko pleskarsko obrt. Naročila so prihajala z vseh koncev mesta. Novi sistem ni dovoljeval najemanja

38. Poroka Borisa Šebenika z Majdo Orel 1968. leta, prvi z leve je Svetozar Polič, posvojitelj neveste

Dneve letnega dopusta sem izkoriščal za sodelovanje s turističnimi agencijami pri vodenju njihovih potovanj v inozemstvo, največkrat v Francijo. Tako je nanese, da sem marca 1988. leta vodil skupino na računalniški sejem v Pariz. V skupini je bilo več članov Izvršnega sveta Občine Vič-Rudnik s predsednikom in načelnikom za finance.

Sredi noči sem pozabil premakniti uro na poletni čas. Zato mi je skupina ušla na razstavišče uro pred mano. Boris se je svojemu predsedniku zlagal v moje opravičilo, da sem moral pospremiti bolnega udeleženca v bolnišnico.

Novi predsednik Izvršnega sveta Mesta Ljubljane je spomladi 1990. leta prepričal Borisa Šebenika, da je sprejel mesto načelnika Oddelka za finance Mesta. V novi funkciji sem Borisa pogosteje srečeval v prostorih Mestnega zavoda za planiranje, ker je večina našega dela potekala po naročilu in s financiranjem prav oddelka, ki mu je načeloval Boris Šebenik.

S prvim julijem 1991. leta sem prevzel zadolžitev urbanističnega inšpektorja za Občine Koper, Izola in Piran. Niso minili trije meseci, ko me je pretresla novica o prometni nesreči, v kateri je ugasnilo življenje človeka, za katerega je predsednik Izvršnega sveta Občine Vič-Rudnik upravičeno dejal, da je bil »en fin gospod«.

Kako majhen je svet

Konec junija 1951. leta sem sedel v kuhinji pri teti Bepi v Racarih. Teta je mešala polento za kosilo v bakrenem kotliču, obešenem na verigi nad ognjiščem. Naenkrat stopi v hišo vojak v brezhibni častniški uniformi s pozlačenimi naramnicami. Na kapi, katere se je že med vojno oprijel ime titovka, je imel lepo rdečo zvezdo s srpom in kladivom v sredini. Vedel sem, da proletarski znak sredi zvezde pomeni, da je vojak član komunistične partije. Prijazno je pozdravil teto, ki mu je začudeno odgovorila:

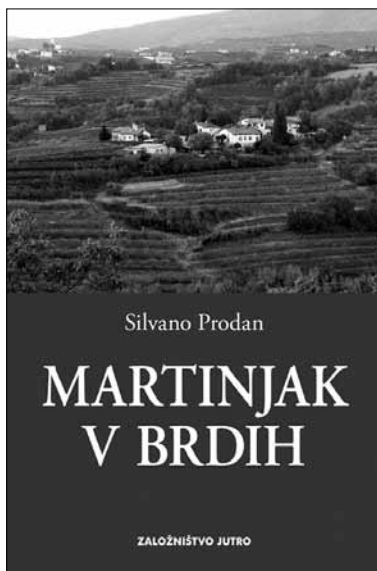
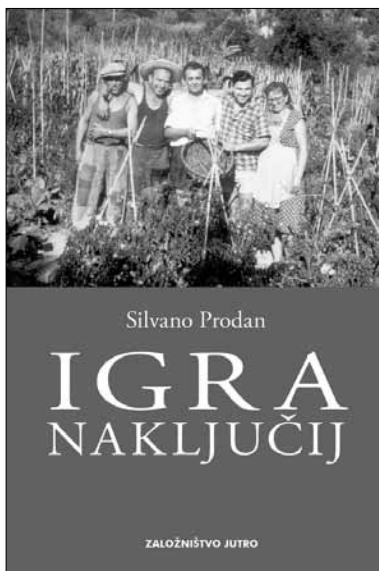
39. Karlo Pines, 31-letni častnik JLA

28. Hiša v ulici Costalunga št. 4, v pritličju katere je imel Giordano Prodan gostilno 46
29. Giordano Prodan, desno od božičnega drevesca 46
30. Vladimir Jenko 1913–1989 49
31. Mednarodno nogometno srečanje Koper – Malamocco, glavni sodnik je bil avtor (1. z leve), 2. z desne je trener Milan Livio 51
32. Odločba o prevedbi v nogometnega sodnika s podpisoma Hinka Krkača in Milana Livia 52
33. Bronasta značka ZNSS za desetletno delo v sodniški organizaciji 53
34. Izkaznica Zveze nogometnih sodnikov Slovenije 53
35. Martina Šebenik 1960. leta pred hišo na Vidovdanski 8 57
36. Družina Šebenik 1959. leta, z leve: 1. Blaž, 3. Blaževa žena Fani. 5. njuna hči Martina, sedi na tleh njun sin Mičo 58
37. Hiša Šebenikovih v Groharjevi ulici 59
38. Poroka Borisa Šebenika z Majdo Orel 1968. leta, prvi z leve je Svetozar Polič, posvojitelj neveste 60
39. Karlo Pines, 31-letni častnik JLA 61
40. Zaselek Dobrovice 62
41. Družina Jakoba Prodana v Buenos Airesu 1931. leta, na levi stoji žena Štefanija Pines, pred njo triletna hči Ida, ob očetu petletni sin Emilio 63
42. Buenos Aires 1998. leta, z leve: 92-letna Štefanija Pines – vdova Prodan, avtor, Štefanijin zet, avtorjeva žena in Štefanijina hči Ida 64
43. Spominska plošča prve konference KPH za Istro v Račicah petindvajsetega decembra 1943. leta 70

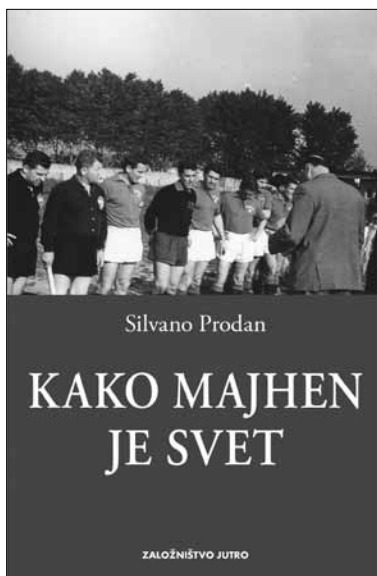
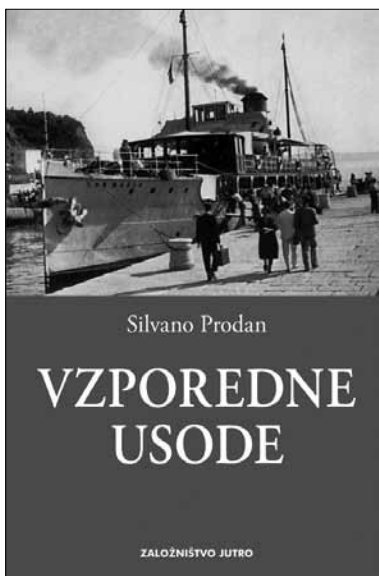

Vsebina

Avtorjev predgovor	7
Zasedba 1943. leta	9
Brigadirstvo.	23
Zagledanost v nebo	30
Zadružništvo	34
Londonski sporazum	39
Vrnitev k nogometu	48
Zgledno sodelovanje	55
Kako majhen je svet	61

KNJIGE SILVANA PRODANA, KI SO IZŠLE PRI ZALOŽNIŠTVM JUTRO.

Naročila:

Jutro d.o.o., Črnuška c. 3, p.p. 1001 Ljubljana
Tel. (01) 561-72-30, 041 698-788 • Faks (01) 561-72-35
E-pošta: JUTRO@SIOL.NET